

Beste mensen,

In de Bijbel is men vaak onderweg, er is beweging, er wordt veel gereisd. Sta op en ga!, hoort Abr(ah)am zeggen, en hij gaat op pad naar het beloofde land, op hoop van zegen. Het volk Israël trekt door de woestijn, met dorre doodse streken, naar het land van melk en honing. De apostelen volgen Jezus als hij op weg gaat. Paulus maakt verre reizen.

Bekend is de prent met de twee wegen: de smalle weg naar de goede toekomst en de brede weg die leidt naar het onheil. Psalm 1 gaat over de keus van de beste levensweg. Geloven wordt met een weg vergeleken, het is geen kwestie van stilstand en rust, ons hele leven zou je een weg kunnen noemen, een leerproces, een ontwikkeling. Een leerling van Jezus zit niet in een schoolbank, maar is er op uitgestuurd om in wisselvallige en woelige wereld een goede richting te gaan. Christenen werden wel mensen van "de weg" genoemd (Handelingen 9:2; 19:22).

Zou het niet mooier zijn als geloven het rustig beleven van zekerheden is? Een veilig rustpunt in ons leven? Juist in onze tijd kunnen we wel wat rustgevende zekerheden gebruiken. Die levensweg heeft vaak wat van een dwaalweg en je kunt het spoor bijster raken, de koers kwijt raken, men weet niet meer waarheen men gaan moet. Wij hebben de richtlijnen gekregen, maar ook christenen dwaalden wel af, is dat niet ontmoedigend?. Dan moet je soms op je schreden terugkeren, dat kan pijnlijk zijn. Vorige week vroeg ik me af of we van fouten kunnen leren. Abraham heeft gaandeweg leren geloven dat God met hem mee ging. Hij was er nog niet maar hij leerde erop te vertrouwen dat God met hem meeging, hij geloofde in zijn reisdoel.

Jezus noemt zich de weg, (Joh. 14:6) al zijn we nog niet op onze bestemming. Er zijn ook rustpunten op die weg geregeld. Zo'n adempauze kan de Sabbat zijn. Terug kijken op de afgelopen week en nieuwe krachten verzamelen voor de komende.

Een goede Sabbat gewenst,

Roel Dijk